ידיעות המומאה שתים שהן ארבע 🌣 מראות

נגעים שנים שהן ד' יציאות השבת שתים שהן

ארבע ימאי שנא הכא דתני ב' שהן ד' בפנים

וב' שהן ארבע כחוץ ומאי שנא התם דתני

שתים שהן ארבע ותו לא הכא דעיקר שבת

הוא תני אבות ותני תולדות התם דלאו עיקר

שבת הוא אבות תני תולדות לא תני אבות

מאי ניהו יציאות ויציאות תרי הויין וכי תימא

מהן לחיוב ומהן לפטור והא דומיא דמראות

נגעים קתני מה התם כולהו לחיובא אף הכא

נמי כולהו לחיובא אלא אמר רב פפא הכא

דעיקר שבת הוא תני חיובי ופטורי התם

דלאו עיקר שבת הוא חיובי תני ופטורי לא

תני חיובי מאי ניהו יציאות יציאות תרתי הויין

שתים דהוצאה ושתים דהכנסה והא יציאות

קתני אמר רב אשי תנא הכנסה נמי הוצאה

קרי לה ממאי מדתנן יי המוציא מרשות לרשות

חייב מי לא עסקינן דקא מעייל מרה"ר לרה"י

וקא קרי לה הוצאה ומעמא מאי כל עקירת

חפץ ממקומו תנא הוצאה קרי לה אמר

רבינא מתניתין נמי דיקא דקתני יציאות

וקא מפרש הכנסה לאלתר ש"מ רבא אמר

רשויו' קתני רשויו' שבת שתים: א"ל רב מתנה

לאביי הא תמני הויין תרתי סרי הויין וליטעמיך שיתסרי הויין א"ל הא לא קשיא בשלמא

בבא

ל) שבועות ה., ג) לקמן עג., ד) בנועים פ״א מ״א], ד) [נגעים פ״א מ״א], ד) [לקמן עג.], ו) [וע״ע

תוס׳ שבועות ב. ד״ה מראותן,

ו) רש"ל מוחק כל דיבור זה,

מוסף רש"י

יציאות השבת שתים.

הוליא מרשות היחיד לרשות

שחייב, בפרק הזורק (לו:) וילו משה ויעבירו קול במחנה וגו' משה ויעבירו קול במחנה וגו' (ומתרגמינן) לא תפיקו

(ונומרגנויק) - נס - מפיקו מרשות היחיד לרשות הרבים,

הרבים למדנו

נגעים פ"ח מ"ח.

דיעות הטומאה שתים שהז ארבע. יציאות השבת שתי אובע, יציאות השבות שונים שהן ארבע, מראות נגעים שנים שהן ארבע. ואקשינן אמאי התם במסכת שבועות לא קתני בענין שבת שתים שהן ארבע בפנים ושתים שהן ד' בחוץ והכא קתני שהן ד' בחוץ והכא קתני שהן ארבע בפנים ושתים שהן ד' בחוץ והכא קתני שתים שהן ארבע בפנים ושתים שהן ארבע בחוץ. י ושנינן הכא דעיקר שבת . תני אכות ותולדות כו׳. ונד אבות חמידות כה, ונדחת. ושני רב פפא הכא דעיקר שבת תני חיובי ופטורי, התם חיובי תני דומיא דשבועות, וידיעות הטומאה ומראות נגעים משום הכי פטורי לא תני משום חכי פטורי לא חני התם. ואקשינן תוב והא תרתי אינון הוצאה דעני והוצאה דבעל הבית. ושני׳ שתים דהוצאה כדאמרז. ישתים נמי דהכנסה אחת רעני ואחת דבעה״ב הוצאה עקירת חפץ ממקומו כיון שמוציאו ממקום למקום שמוציאו ממקום למקום אפילו הכנסה קרי לה הוצאה. וסייעיה רבינא ואמר דייקא דמתניתין הכי דקתני יציאות השבת י וקא מפרש בתחלת דבריו . פשט העני את ידו לפנים קתני הוצאה והכנסה דעני, . הוצאה והכנסה דבעה"ב. הוצאה והכנסה דבעה"ב. אקשינן תוב ד' בפנים וד' בחוץ הא תמניא, ואנן תנינן י"ב. וכי תימא לטעמיך י"ו הווין,

הגהות הב"ח

(h) גמ' ידיעות הטומאה שתים שהן ארבע יציאות השבת שתים שהן ארבע

ידיעות המומאה בו'. וא"ת ואמאי לא קתני העלמות שתים שהן ד׳א העלם טומאה ואכל קדש או נכנס למקדש שהן ד׳

העלם קדש והעלם מקדש והוה אתי שפיר דלא מצי למיפרך הני תמני הויין כלפריך אידיעות וי"ל דנקט ידיעות כדמפרש התם (פ"ב ד' יד:)

ידיעות המייתה דליתנהו בכל התורה כולה קחשיב בתרייתא דאיתנהו בכל התורה לא קחשיב א"נ ידיעות בתרייתה דמייתי לידי קרבן קחשיב ולההיא לישנא דידיעות קמייתא קחשיב לא שייך למיתני גבי שבועות ושבת ידיעות שבת ולחידר לישנא נמי דקאמר ידיעות בתרייתא דמייתי לידי קרבן קחשיב לא תנא בהו ידיעות כיון דחילוק שתים שהן ארבע משכחת באיסורא גופיהב אבל גבי טומאהג החילוק דשתים שהן ארבע אינו בא אלא מחמת הידיעה: מראות נגעים וכו'. נרונ ספרים גרם שנים שהו

ד׳ד וכן בשילהי המובח מקדש (ובחים פח:) ברוב ספרים גרס מראות נגעים ר' דוסא אומר שלשים וששה עקביא בן מהללאל אומר שבעים ושנים דממראה יאמר מראות כמו ממחנה מחנות וכי היכי דכתיב ועתה הייתי לשני מחנות (בראשית לב) ה"נ קתני שפיר מראות שנים ואע"ג דהתם חשיב כולי האי והכא לא חשיב אלא ב׳ שהן ד׳ התם חשיב פתיכיןה ונגעי אדם וראש וזקן ונגעי בתים והכא לא חשיב אלא לבנות כדתנן במס' נגעים (פ״א מ״א) ומייתי לה בפ״ק דשבועות (דף ה.) בהרת עוה כשלג שניה לה כמיד ההיכל כוים: התם דלאו עיקר שבת אבות תני ותולדות לא תני. וא"מ והא במראות נגעים מני אבות ותולדות כדמפרט בשבועות

שהן ארבע שאת ותולדתו בהרת ותולדתו אף על גב דהתם לאו עיקר נגעים הוא וי"ל דלא דמי דתולדות דנגעים כתיבי" ותולדות דשבת לא כתיבי: והא דומיא דמראות נגעים קתני. הא דנקט מראות נגעים טפי משבועות וידיעות משום לאינהו גופייהו לא ידעינן דהוו להו כולהו לחיובא אלא משום דדומיא דמראות נגעים קתני דבכולהו איכא פלוגתא בר ממראות נגעים: התם דלאו עיקר שבת הוא חיובי תני פטורי לא תני. לא הוה לריך לומר משום דלאו עיקר שבת הוא אלא משום דדומיא דמראות נגעים התני דהוו כולהו לחיובא אלא משום דלריך לשנויי הכא דעיקר שבת תני חיובי ופטורי קמסיים נמי התם דלאו עיקר שבת הוא וגם המקשה לא הקשה דליתני התם כי הכא כיון דידע דדומיא דמראות נגעים קתני אלא פריך דליתני הכא שמים שהן ד׳ ומו לה: יוכי תימא מהן לחיוב ומהן לפמור. רש״י לא פי׳ כאן לפי שיטתו שבסמוך דעקירות קחשיב ולפי שיטתו היה לו לפרש שחים לפטור בעקירות דבעה"ב: והא יציאות קתני. לא פריך אלא אמתני׳ דשבועות דהוה כולהו לחיובא ולא משכחת אלא שתים אבל במתני׳ דהכא משכחת לה כולהו ביניאות כגון שלא יהיו כולם לחיובא שתים דהולאה חשיש בה חיוב חטאת שופטור אבל אסור דאתי לידי חיוב חטאת שהן ד' פטור אבל אסור דלא אתי לידי חיוב חטאת ופטור ומותר בעני וכן בעשיר לפירוש ריב"א בסמוך ולהכי לעיל כי משני הכא דעיקר שבת הוא תני אבות ותולדות לא הוה מלי למיפרך והא יציאות קתני: מי לא עםקינן דקא מעייל מרה"ר לרה"י. ק דשבועות הא (דף ה:) פריך ואימא דקא מפיק מרה"י לרה"ר ומשני א״כ ליתני המוציא לרה״ר מאי מרשות לרשות אפילו מרה״ר לרה״י וא״ת ומ"ש דתני תולדה דהולאה ולא תני שום תולדה דכל שאר אבות ותירץ ריב"א דבכל שאר תולדות אם היה רוצה לשנותם היה צריך

להאריך בלשונו אבל הכנסה דקרויה הוצאה כוללה עמו בקוצר: וקבברש הכנסה לאלתר. וא"ת ואמאי לא דייק מכח דלא משכחת ארבע בפנים וד' בחוץ בלא הכנסות וי"ל דמשכחת להו כדפירשתי לעיל א"נ דמהא לא הוה שייך למימר מתני׳

נמי דיהא דמאי אולמאיב מההיא דשבועות דקיימא עלה דהתם נמי לא משכחת כולהו לחיובא אא"כ תחשוב הכנסות בכלליג:

רשויות קתני. רשויות שתים שהן ארבע פירוש דשתים קאי

ארשויות רשות הרבים ורשות היחיד וקשה לריב״א דאם כן לא הוה ליה למיתני ושתים שהן ארבע בחוץ אלא שתים שהן ארבע בפנים וארבע בחוץ שתים שתים למה לי ופירש ריב"א רשויות שבת יש בהן שני חיובים שהן ד' בפנים וב' חיובים שהן ד' בחוץ ויליאות נראה לריב"א דהוי כמו תולאות דאשכתן רשויות דאקרי הולאות דכתיב (במדבר לד) והיו תולאותיו הימה ומתרגמינן רשווחיה:

ידיעות הטומחה. האמורות בקרבן עולה ויורד (ויקרא ה) או נפש כי תגע וגו' ואמרינן במס' שבועות (פ״א דף ז ע״ב) שאין הכתוב מדבר אלא בטומאת מקדש וקדשיו שלאחר שנטמא אכל קודש או נכנס למקדש וילפינן התם (דף ד.) שאינו מתחייב אלא בידיעה תחלה וידיעה

בסוף והעלם בינחיים כגון שידע שנטמא ונעלם ממנו טומאה ואכל קדש ומשאכל ידע שאכלו בטומאה שתים הן ממשמעות הכתוב (שם) ונעלם ממנו והוא טמא משמע שנעלם ממנו טומאה אבל זכור הוא שאכל קדש ושוה מקדש הרי שתים העלם טומאה לגבי קדש והעלם טומאה לגבי מקדש: שהן ארבע. יש לך לרבות עוד שתים מריבוי ונעלם ונעלם ב' פעמים לרבות את הזכור לטומאה אבל נעלם ממנו קדש כסבור שחולין הן או נעלם ממנו מהדש: מרחות נגעים. ליטמח בהן שנים הן שחת ובהרת: שהן חרבעה. מריבוי ספחת שהוא משמע טפילה כמו ספחני נא אל אחת וגו' (שמואל א ב) מרבה טפילה לזו ולזו תולדה לשחת ותולדה לבהרת ושנו חכמים ה בהרת עום כשלג שנים לה כסיד ההיכל שאת כלמר לבן שניה לה כקרום בילה. מראה לשון זכר הוא משום הכי תני שנים שהן ד': חני אבות וחולדות. יציאות והכנסות שהיציאות אבות הן דמויעבירו קול במחנה (שמות לו) לא משמע אלא הולאות אלא מסברא

אמריגן (בריש הזורק לקמן דף לו:) מכדי מרשות לרשות קפיד קרא מה לי אפוקי מה לי עיולי: מרמי הויין. דעני ודבעל הבית ומאי שהן ארבע דקתני התם: מהן לחיוב ומהן לפטור. יליאות דעני ודבעל הבית לחיוב ויליאות שתים של פטור שתי עהירות

של הוצאה כגון פשט בעל הבית ידו מלאה לחוץ ונטל עני מתוכה הרי פטור של בעל הבית דקחשיב ליה תנא דמתני׳ וכגון פשט העני ידו ריקנית לפנים ונתן בעל הבית לתוכה הרי פטור שני של הוצאה (מ״א של עני) שהוא אסור לכתחלה דגזרינן שמא יעשה הנחה על עקירתו. והיינו שהן ד' דקתני התם: הא דומיא דמראות נגעים קתני לה מה התם כולהו לחיובה. שבאיזו מהן שנטמא בה ונכנס למקדש חייב. ולהכי פריך ממראות נגעים דאילו שבועות וידיעות פלוגתא היא דאיכא מ"ד (שבועות כה.) בשבועות אינו חייב אלא על העתיד לבא ובידיעות נמי איכא למ"ד (שם דף יד:) אינו חייב אלא על העלם טומאה: חיובי תני. כדמפרש לקמיה ב' הולאות וב' הכנסות וכולן לחיוב ביחיד שעשחם עני לבדו או בע"ה לבדו: חיובי מאי נינהו יליאוח. כלומר יליאות קתני דמשמע הולאה לכך מתמה הי מחיובי קתני ע"כ יציאות לחודייהו ותרתי הוא דהויין ומשני הכנסות נמי קתני בהדייהו: מדתנן המוליה מרשות לרשות. קחשיב מנין אבות מלאכות בפרק כלל גדולם: מי לא עסקינן כו'. דהא ע"כ אהכנסה נמי חייב כדקתני מתני׳ העני חייב וקתני המוליא: מתניחין. דהכא נמי דיקא דהכנסה נמי קרי הולאה: דקסני יליאום. ועל כרחיך לא מנית מפרש לה דיניאות לחודייהו קאמר ומאי שהן ארבע חיובי ופטורי דהא מפרש הכנסה ברישא דקתני כילד פשט העני את ידו לפנים דהיינו הכנסה וקתני לה בפירושא דיניאות אלמא הכנסה נמי קרי לה הולאה: רבא אמר. דקשיא לך לישנא דיניאה בין הכא בין התם רשויות התני רשויות שתים רשות היחיד ורשות הרבים שהן ארבע בפנים כו' כלומר ועל ידיהן יש לך ארבע איסורין בפנים וכנגדן בחוץ ומהן לחיוב ומהן לפטור. וההיא דשבועות כולהו לחיובא כדאוקימנא: מרמי סרי הויין. ארבעה חיובי ותמניא פטורי שתי עקירות לעני בלא הנחה ושתי הנחות בלא עקירה וכן לבעל הבית כגון פשט העני את ידו מליאה לפנים ונטל בעל הבית מתוכה הרי עקירה לעני והנחה לבעל הבית או שנתן לתוכה והוליא הרי עקירה

לבעל הבית והנחה לעני וכן פשט בעל הבית כו׳ כדקתני לה:

שיתסרי הויין. דאיכא למיחשב נמי הנך פטורי דמיתנו גבי חיובי העני חייב ובעל הבית פטור וכן בעל הבית חייב והעני פטור:

מושת היחיד משות הכיס, זהו שחים, אחת לעומד בחוץ והושיט ידו לפנים ונטל חפץ והוליאו לחוץ, ואחת לעומד בפנים ונטל חפץ מתקומו והוליאו בידו והניחו בחוד (שבועות ב.). שהן ארבע. יש ללמוד מאלו שכשם שהקפידה מורה מרשות לרשות נהולאה, כך הקפידה בהכנסה, והרי הן שתים, אחת לעומד בפנים והושיט ידו לחוץ ונטל חפץ והכניסו, ואחת לעומד בחוץ ונטל חפץ ואחת לעומד בחוץ ונטל חפץ מתקומו והושיטו בפנים והניחו (שם). הכא דעיקר שבת הוא. שעיקר מסכת שבת הוא. עשיקי ..... נחיסורי שנת (שם ה.). מהן בחיסורי שחים לחיוב ומהן לפטור. שמים לחיוב, הולאה דעני והולאה למיוב, הולאה דעני והולאה דבעל הבית, ושתים לפטור,

אחת שהעני פושט ידו לפנים

ונתו בעל הבית לתוכה והעני

הוציאה ונובד איהו הנחה ולא

טוליטה ועבל מיהו המום ועקר עבד עקירה, ובעל הבית עקר ולא הניח ושניהם פטורין, ולאת שבעה"ב פושט ידו

מלאה לחוץ ונטל העני מתוכה והנית. דעבד נמי בעל הבית עקירה והעני הנחה, ושניהם פטורין בשתי הולאות הללו (שם). חיובי מאי ניהו יציאות. דהל ילילות קתני לביאות. לכם יכיחות קעני דמיובא מרמי הוא דהויין, מדא דעני וחדא דבעל הבית (שם). הכנסה נמי הוצאה קרי לה. שמוליאו ממקומו ·(DO)

מוסף תוספות

שכועות ב. ב. [ר]אינם באים מחמת הידיעה. תוס׳ הרח״ש. ג. לא מצי למינקט קודש וטומאת מקדש. תוס' שנועות ב. T. ולא שתים, דמראה לשון זכר שתים, ז מו אח ז שון זכ. הוא כדכתיב (שמות ג) את המראה הגדול הזה. מוס׳ שנועות ב. ה. ירקרק ואדמדם. תוס׳ זנחיס פח: ו. ובגדים. מוס' שנועות ב. . בהדיא מריבוי דספחת. מוס' הרל"ש, Π. אחת חייב לגמרי. מוס' הרל"ש. לגמרי. מוס' הרח"ש. ט. ואחת. מוס' הרח"ש. י. פרש"י דעל כרחין אהכומה ומי חייר וכר אהכנסה נמי חייב וקרי ליה המוציא, ולאו דיוקא היא דנהי דחייב אהכנסה מ״מ תולדה דהוצאה היא ולא חשיב התם אלא אבות, אלא. מוס' הכח"ש. יא. מפרש לה. תוס׳ הרח״ש. מתני' דייק דקא מפרש הכנסה לאלתר, ומהאי דשבועות ליכא למידק ת ליכא למידק לפרושי יציאות שבת שתים שהן ארבע ר"ל שמתחלקות לארבע . הכנסות, דידיעות הטומאה שהם ארבע עם ידיעות קדש